

stoji nikakav propis koji bi mu naredio da navedene rakete ukloni s broda dok se on nalazi na popravku. Arbitraža je samo djelomično prihvatila tužiteljevo stajalište. Izneseni razlog ne može štetne posljedice požara potpuno prebaciti na brodovlasnika jer je požar nastao nezavisno o postojanju raketa na brodu. Medjutim arbitraža prihvaća mišljenje vještaka da je aktiviranje raketa pridonijelo proširenju požara. Ovo proširenje ide na teret brodovlasnika. Arbitraža je odlučila da iz ovog naslova 1/5 štete padne na brodovlasnika. Arbitraža prihvaća tuženikovu tvrdnju da ne postoji pozitivni propis koji bi mu naredjivao uklanjanje raketa s broda za vrijeme njegovog popravka, ali smatra da potreba njihovog uklanjanja proizlazi iz brodovlasnikove dužne pažnje. Arbitraža je nadalje stala na stajalište da je za štetu koju su prouzrokovale rakete djelomično krivo i brodogradilište jer se nije, premda je to moglo, uvjerilo da li su rakete ostavljene na brodu.

(DMF 1970, str.180)

B.J.

APELACIONI SUD, Napulj

Presuda od 26.V 1969.

Rocco Giuseppe & Figli
S.n.c.c. c/a CIMA

Ugovor o prijevozu tereta - Održavanje skladišta u stanju pogodnom za čuvanje tereta je komercijalna a ne nautička djelatnost posade - Uspostavljanje pravilne ventilacije je dužnost brodarara, pa i onda ako je naručitelj prilikom desinsekcije zabrtvio ventilaciju - Ta je brodarova dužnost isključiva i ne može biti podijeljene krivnje u tom pogledu

Tužitelj kao primalac tereta ustao je tužbom protiv tuženog brodarara, tužbom za naknadu štete na teretu s razloga što je teret u dva skladišta broda "Caicara" bio oštećen od morske vode, a u dva druga skladišta zbog pregrijavanja. Tuženi brodar opirao se tužbovnom zahtjevu tvrdeći da je oštećenje od morske vode potjecalo od nautičke greške posade, a da je do pregrijavanja došlo od toga što se na brodu tužiteljev teret u odnosnom skladištu desinsecirao, pa je sam tužitelj začepio ventilacione cijevi. Prvostepeni sud je tuženoga osudio na naknadu štete za onaj teret koji je bio oštećen morskom vodom, a odbio je dio tužbovnog zahtjeva koji se odnosio na teret koji je bio u skladištu pregrijan.

Apelacioni sud je odbio žalbu tuženog broдача, a prihvatio žalbu tužitelja iz slijedećih bitnih razloga:

Sud smatra da je bitna dužnost broдача da prostor namijenjen uskladištenju tereta održi u stanju podesnom za teret, i ta djelatnost posade je trgovačka, a ne nautička djelatnost. Prema tome odbija žalbu tuženog broдача. Međutim što se tiče pregrijavanja konstatira presuda na temelju vještačkih nalaza da u onim skladištima gdje je ventilacija pravilno djelovala nije bilo pregrijavanja, a da je do njega došlo samo u skladištima br. 3 i 4 gdje su ventilacioni odvodi bili zatvoreni katranskim pločama. Te ploče je sam tužitelj postavio za vrijeme desinsekcije kukuruza, a posada broда ih nije uklonila. Naime naručitelj koji je postavio te ploče radi desinsekcije je nakon izvršenja desinsekcije napustio kontrolu nad teretom. Ona je prešla u cjelini na tuženog broдача i njegova je dužnost bila da te ploče ukloni da bi se mogao normalno zračiti teret. Kako on to nije učinio, došlo je do štete njegovom krivnjom, odnosno krivnjom njegovih ljudi. Ne može se govoriti o podijeljenoj krivnji, jer naručitelja i njegove ljude nikakva obaveza u tom pogledu nije teretila.

(Dir.Mar. 1969, str.415)

E.P.

Bilješka.- Ova presuda postavlja granice između trgovačke i nautičke krivnje zapovjednika i posade, pa tu granicu postavlja na način koji odgovara suvremenim tendencijama u tumačenju pojma upravljanja brodom za razliku od upravljanja teretom. Isto tako daje određeno pravilo o tome da ni na koji način ne može na naručitelja prijeći dužnost da on uspostavlja brodske naprave u ono stanje u kojem su bile prije nego li što je on njima manipulirao u ostvarenju jednog zadatka koji nije bio plovidbene prirode. S toga gledišta je ova presuda ilustrativna za postavljanje prikladne granice na odgovornost dviju ugovornih strana u slučaju kad nastane iz takvih razloga šteta na teretu.

E.P.